

11a edició

MC

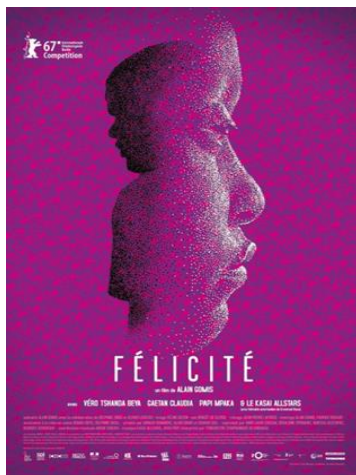
LA MOSTRA
DE CINEBAIX

Félicité

Direcció: Alain Gomis

Països: Alemanya, Bèlgica, França, Líban, Senegal (2017)

Fitxa tècnica

Guió Alain Gomis, Olivier Loustau, Delphine Zingg **Fotografia** Céline Bozon **Interpretació** Véro Tshanda Beya Mputu, Gaetan Claudia, Papi Mpaka, Nadine Ndebo, Elbas Manuana, Diplome Amekindra, Célestin Mokono, François Kasonga, Prince Mbasi, Ferdinand Minga, Aziza Kengumbe, José Lusala, Plaisir Mumbula, Nathan Mulumba, Claudine Lumbu, Médecin Chef Veyi **Durada** 123 min **Gènere** Ficció (drama, música) **Llengües** Lingala i francès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

Félicité canta en un club nocturn a Kinshasa, la capital de la República Democràtica del Congo. La seva vida canvia d'arrel quan el seu fill de 14 anys té un terrible accident de motocicleta i ella comença una recerca frenètica a través dels carrers de Kinshasa, un món de música i somnis. La seva obsessió: recaptar diners per a la cirurgia del seu fill. I en el seu camí es creua amb Tabu. (FilmAffinity)

Crítica

'Félicité' d'Alain Gomis: Les vies del possible

El quart llargmetratge d'Alain Gomis va obtenir l'Ós de Plata a la Berlinale aquest passat 18 de febrer. Plenament merescuda, aquesta recompensa consagra un cineasta que havia guanyat l'Étalon d'Or del Fespaco el 2013. **Félicité** entrarà també en la competició del Fespaco 2017.

Podria haver estat una pel·lícula sobre el destí valerós d'una mare coratge. Després de ser avisada per telèfon, Félicité (la imponent Véro Tshanda Beya), que a la nit és cantant en un bar, troba el seu fill Samo (Gaetan Claudia) greument ple de sang al llit d'un hospital. Félicité es posa immediatament a la recerca de diners per operar-lo, desplegant una increïble energia en l'efervescent caos d'una Kinshasa desheretada. Ens hauríem identificat fàcilment amb el programa clàssic d'una dona que força el destí si la pel·lícula s'aturés en aquests arguments.

Mare coratge, Félicité ho és més del que podem imaginar, però un succés inesperat l'impedeix seguir endavant. Podrà superar-ho? Què li caldrà per aconseguir-ho? És aquí on la pel·lícula d'Alain Gomis assoleix una dimensió completament diferent, quan Félicité escapa de la desesperació i l'odi de si mateixos que comparteixen les víctimes i els botxins. El que ella necessitarà és tocar fons per tornar a la vida. I això només serà possible acceptant que l'estimin, i sentint-se digna per això.

Fer aquest pas definitiu no serà fàcil en una ciutat on tots els elements conspiren junts per aixafar la gent. Amb una estranya llum blavosa de fons, una orquestra simfònica d'aficionats interpreta *Arvo Pärt*. Posada així en un primer i recurrent pla, l'orquestra o el cor subratllen el drama que envaeix el dia a dia. No es pot esperar res de les estructures establertes, ni tan sols el més mínim suport. Al contrari, el frau està present en cada moment. Només funciona "l'article 15", el famós enginy, com una solució de fortuna. Félicité aconsegueix donar la volta hàbilment a la corrupció de la policia o a la por i el menyspreu dels rics, no sense córrer terribles riscos. No serveix de res reivindicar, només valen les agalles i la resistència activa. El camí fins a la serenitat és llarg, fins i tot quan la gelosia poden cavar la pròpia tomba. Això no vol dir que no sigui necessari agrupar-se per lluitar. Tabu (el poderós Papi Mpaka), amant de Félicité, fomenta la ràbia i el valor de Samo. Avui mateix, com a col·lectius, com a poble, víctimes, els joves congolesos amencen els poders i canvien les coses. Per a això cal una determinació sòlida que només s'adquireix en la pràctica quotidiana de la renovació.

On trobarà Félicité la força per aconseguir que el seu fill reneixi? Haurà de caminar sobre les aigües, travessar la invisible frontera de la renúncia, ressuscitar dels llimbs, treure les espines del seu cor, acollir l'imprevisible i creure en el pes de l'efímer, riure de l'enginy, tornar a cantar, trobar-se amb un animal mitològic, extreure l'energia de la vida de la música dels Kasai Allstars, que alien fonts tradicionals i tràngol electrònic.

Amarada per la música, aquesta pel·lícula s'alimenta de diversos registres per establir una poètica, la d'un blues, la melopea col·lectiva d'una cultura de resistència ancorada en la realitat. La càmera es cola en el caos urbà i casa amb el ritme. S'aproxima als cossos per vibrar a l'uníson. Acompanya les suors i els silencis per magnificar la bellesa d'aquells que no es llancen a la fuga.

És un homenatge intens i emotiu que Alain Gomis rendeix als que deixen de veure's com a víctimes per carregar amb el dia a dia i reconciliar-se amb si mateixos. Félicité té la dignitat dels que no s'aturen en la lletjor del món sinó que, al contrari, en fan la base del possible. No cal cap traducció per entendre el que acaba cantant a *capella*, arrossegant amb ella el seu auditori. Per ventura no ens està dient que a l'Àfrica, actualment, succeeix el gran escàndol del món però també, si volem mirar-la bé sense reduir-la i escoltant el cant de cadascú, com en el pla final, que hi ha presents les vies de la renovació?

“Félicité”: premis i seleccions principals

Festival Internacional de Berlín 2017: guanyadora Ós de Plata de Berlín, Gran Premi del Jurat i nominació Ós d'Or de Berlín a la Millor Pel·lícula

Festival Internacional de Cinema d'Istanbul 2017: guanyadora Premi FACE en la Competició Drets Humans al Cinema

Festival de Cinema de Jerusalem 2017: nominació Premi Spirit for Freedom a la Millor Pel·lícula

Festival Ouagadougou Panafricà de Cinema i Televisió 2017: guanyadora Millor So i Gran Premi Etalon de Yennega a la Millor Pel·lícula

Festival de Cinema de Sydney 2017: nominació Premi de Cinema de Sydney a la Millor Pel·lícula

Festival de Cine Africano de Tarifa (FCAT) 2017: premi a Millor Pel·lícula

Alain Gomis

Filmografia com a director

2017 *Félicité*

2013 *Les délices du monde* (pel·lícula de TV)

2012 *Aujourd'hui*

2007 *Andalucia*

2006 *Ahmed* (curt) (com a Formose Gomis)

2003 *Petite lumière* (curt)

2001 *L'afrance*

1999 *Tourbillons* (curt)

Biografia

Fill de pare senegalès i mare francesa, Alain Gomis va estudiar història de l'art i va obtenir un màster en Estudis Cinematogràfics a la Sorbona. Posteriorment, va organitzar tallers de vídeo per a la ciutat de Nanterre on va fer reportatges, sobretot sobre joves d'origen immigrant.

El 2001 dirigeix *L'afrance*, que guanya el Premi del Públic l'any següent al XII Festival de Cinema Africà de Milà.

El 2007, el Festival Internacional de Cinema Entrevistes de Belfort li atorga el Premi del Públic pel seu llargmetratge *Andalucía*.

És convidat el 2012 al Festival de Cinema Internacional de Seattle en el programa Emerging Masters en companyia d'Andrea Arnold.

El 2013 guanya un premi al Festival de Cinema Panafricà (FESPACO) per la seva pel·lícula *Aujourd'hui*.

L'any 2017, és guardonat amb l'Ós de Plata al Festival de Cinema de Berlín per la pel·lícula *Félicité*. El març del mateix any, rep l'Etalon d'Or al 25è Festival Panafricà d'Ouagadougou, de la mà del president de Burkina Faso Roch Marc Christian Kaboré i del president ivorià Alassane Ouattara.

Organització:

En conveni amb:

Amb el suport de:

